

[Anders Laubjerg]

Selv den danske elektronikbranche, som bruger relativt store ressourcer på forskning og udvikling, har for tiden store problemer, som bunder i, at produktsortimentet udskiftes med ganske få års mellemrum, hvilket stiller større og større krav til virksomhedernes udviklingsarbejde. I takt med at der bag de enkelte produkter ligger mere og mere uddannelse og forskning, kræver det flere og flere ressourcer at gå ind i udviklingsarbejde.

Det ligger uden for enhver tvivl, at den teknologiske udvikling i disse år går i en retning, hvor ressourceomfanget på de enkelte udviklingsprodukter bliver større og større, samtidig med at produktsortimentet udskiftes hurtigere og hurtigere.

Industriministerens lovforslag har fat i dette problem, fat i, at Danmark mere og mere udvikler sig til et land, der eksporterer lavteknologiske produkter og importerer højteknologiske produkter. Men ministerens lovforslag har ikke godt nok fat i problemet. I Socialistisk Folkeparti havde vi gerne set en langt stærkere indsats på området, som kunne sammenkoble fondens støtte til udviklingsarbejde med egentlige målrettede industripolitiske målsætninger.

Dette Ting har ført mange debatter om en aktiv og dynamisk erhvervs politik. For SF har en sådan politik omhandlet udviklingen af industrikomplekser på prioriterede områder, højteknologiske brancher, eller hvor Danmark har haft såkaldte naturlige forudsætninger, miljø, energi, sundhed, bolig m.m. Vor politik har omhandlet princippet om en bæredygtig udvikling, om at fremme den offentlige sektors naturlige erhvervspotentialer, fremme af udviklingsprogrammer og fremme af regionale erhvervsudviklingsmuligheder.

Hvad det sidste angår, kan jeg nævne, at 41 pct. af erhvervslivets forsknings- og udviklingsudgifter anvendes i ét amt, nemlig Københavns Amt. To amter, nemlig Storstrøms Amt og Bornholms Amt, når i fællesskab op på ½ pct. af erhvervslivets forsknings- og udviklingsudgifter.

Fondens virke er imidlertid løst fra en eventuel politisk ønsket, målrettet erhvervs politik på dette område. Ambitionsniveauet i ministerens lovforslag er derfor til at overskue.

Til forskel fra det almindelige lånemarkeds kommerielle vilkår vil Erhvervsudviklingsfonden ikke kræve økonomisk dækning for ri-

sikoelementet, som eksisterer ved mange udviklingsprojekter. Det er regeringens svar på et stort og i omfang voksende problem. Vi mener, at lovforslaget skyder under problemets virkelige karakter.

I udvalgsarbejdet vil vi gerne have afklaret, hvor statens indskud på de 2 mia. kr. skal tages fra. Ministeren skriver »gennem privatiseringer og omlægninger af visse erhvervsfremmeordninger.« Det er klart, at vi ikke på forhånd kan give støtte til disse privatiseringer; vi må se de konkrete forslag.

SF vil i udvalgsarbejdet anlægge den holdning til lovforslaget, at det tager fat i et reelt og stort problem. Det er bedre end ingenting, men det er ringe som et udtryk for en dynamisk og målrettet erhvervs politik i Danmark.

Michael Kock (FP):

Også i denne sag vil mit synspunkt være stik modsat SF's, men hvad der er mere bemærkelsesværdigt, er, at der også i denne forbindelse er en meget tydelig forskel på, hvad partierne Venstre og Fremskridtspartiet anser for at være liberal politik.

Industriministeren fremsætter sit lovforslag om oprettelse af endnu en statsstyret fond i forlængelse af loven om Danmarks Grundforskningsfond. Denne nye fond, Dansk Erhvervsudviklingsfond, skal låne eller garantere for lån til virksomheder til forskning og udvikling og international markedsføring. Det mener Fremskridtspartiet ikke er en offentlig opgave.

Staten skal træde til, hvor private investorer siger fra, men hvis fagfolk fra det private erhvervsliv ikke tror på ideen, hvorfor skal der så risikeres offentlige midler? Hvad får ministeren til at tro, at embedsmændene i en erhvervsudviklingsfond kan bedømme et projekt bedre end professionelle banker og finansieringsselskaber?

Som et godt eksempel på, at offentlig indblanding ikke nytter, skrev Børsen den 9. april 1991 om en dansk virksomhed, der har modtaget over 150 mio. kr. i støtte fra EF-kassen. Det er ca. 30 pct. af de ESPRIT-midler, som går til danske virksomheder. Virksomheden har deltaget i ikke mindre end 20 projekter, men kun præsteret et eneste produkt i løbet af seks år, og dette produkt havde aldrig modtaget teknologipenge.